

poēzieCentrum

Aivaras Veiknys

1 • 5
3

versopolis

Aivaras Veiknys
1983
Litouws / Lithuanian

1 • 5
3

Nederlandse vertaling:
Jo Govaerts

Engelse vertaling:
Rimas Uzgiris

2	ROOK	18	BED
3	SMOKE	19	BED
4	DŪMAI	20	LOVA
6	GEBOORTESTAD	22	VANDŽIOGALA*
7	HOMETOWN	23	VANDŽIOGALA*
8	VAIKYSTĒS MIESTAS	24	VANDŽIOGALA*
10	GEWICHTHEFFEN	26	IN GDANSK, BIJ DE RIVIER
11	LIFTING	28	IN GDAŃSK, BY THE RIVER
12	PAKELTI	30	GDANSKE, PRIE UPĒS
14	EEN ANDER LEVEN	32	STENEN TIJDPERK
15	ANOTHER LIFE	33	STONE AGE
16	KITO GYVENIMO	34	AKMENS AMŽIUS

ROOK

Dit gedicht heeft rook nodig,
niet als substantief, maar als
imperatief,
op bevel waarvan ik met
de handen begin te wapperen,
zo snel mogelijk de mufte gordijnen der jaren
te verscheuren en beelden te zien
waarvan ik dacht
dat ze waren vergeten.

Rook heeft geen lichaam, geen duidelijke
constante. Rook fladdert als
nachtvlinders, kringelt om zichzelf heen, vermengt zich
met tabaksrook;

verandert van een verbum in een adjectief
dat ademt van ogenblikken
uit onze kindertijd.

Rook,
zo'n grote wei aan een meer
met een kam van riet;
daar voerden ze ons heen
om aardappelen te rooien; mensen met bezwete gezichten,
levende graven traag roeiend met hakken ...

Rook,
als de wind van het meer.
Rook,
als kraaien die de wind van het meer heeft gestuurd ...

Daarna een merrie met droeve ogen,
een kar volgestouwd met zakken ...

Ze gaven ons net zo veel
dat we daarna altijd nog iets nodig hadden...

Rook
is er nodig
in dit gedicht,
zodat ik het me allemaal niet meer herinner.

SMOKE

This poem needs smoke –
not some kind of noun, but
the imperative mood,
at whose command I begin to act:
waving my arms,
tearing the curtains, musty with years,
and finally – seeing visions
which were supposed to be
forgotten.

Smoke has no body, no definite
state – it flutters like
night moths, winding upon itself, mixing
with tobacco smoke;

the mood becomes adjectival,
prompting flashes
from childhood.

Smoke –
a huge field, rushes
on the edge comb a lake;
they used to take us there
to dig potatoes: flushed faces in heat –
live graves slowly rowing with hoes...

Smoke –
wind from the lake.
Smoke –
crows from the lake-sent wind...

Then – a mare with sad eyes,
a wagon piled with sacks...

We were given enough
to always have a lack...

This poem
needs smoke
so that I don't remember it all.

DŪMAI

Šiame eilėraštyje reikalingi dūmai –
tai joks daiktavardis, greičiau –
liepiamoji nuosaka,
kurios paragintas imu veikti:
mosuoti rankomis,
draskyti suplėkusias metų užuolaidas,
galiausiai – matyti vaizdus,
kuriuos jau tariausi
pamiršęs.

Dūmai neturi kūno, aiškios
konstantos – jie plazda tarytum
naktiniai drugiai, pinas tarpusavy, maišosi
su tabako dūmais;

iš nuosakos tampa būdvardžiu,
kuris sufleruoja vaikystės
akimirkas.

Dūmai –
toks didelis laukas prie meldų
šukuojamo ežero;
tenai mus atveždavo
kasti bulvių: žmonės veidais sukaitusiais –
gyvos jų kapinės irias lėtai kauptukais...

Dūmai –
tai vėjas nuo ežero.
Dūmai –
tai varnos nuo ežero siūsto vėjo...

Paskui jau – kumelė liūdnom akim,
pilnas maišų vežimas...

Mums duodavo tiek,
kad visad paskui pritrūkdavo...

Dūmai
šitam eilėrašty
reikalingi,
kad visko neprisiminčiau.

GEBOORTESTAD

Lwów is overal

beweert de dichter Adam Zagajewski,
en mijn dromen bevestigen het helemaal:
waar ik ook ga
gaat mijn geboortestad diep in mij mee
als een verstekeling in een kajuit,
als een zwartrijder op de achterbank van de bus,
zonder pas, zonder kaartje,
zonder duidelijk doel voor ogen,
een tikkende bom in het meest verborgen
hoekje van zijn hart,
als die ontploft, ruikt het naar rook:
de hopen dorre bladeren die langs de Vriendschapsstraat branden,
de neerdwarrelende sneeuw in november,
een gezonde jonge kraai die als een gek uit zijn ogen staart,
een voetbal die stuitert
op een basketbalring,
verse broodjes voor 3 kopejki –
de chronologie is moeilijk te bepalen,
alles is één warrig kluwen,
het enige aanknopingspunt
is het beetje context –
mijn vader deed zijn legerdienst in Mongolië,
hij was tankvoerder,
op overwinningdag blies hij een ballon voor me op,
als hij te veel ophad, schold hij in het Russisch:
Ubju, skatina! Ik maak je af, crapuul!
soms denk ik dat hij me misschien wel echt heeft afgemaakt,
dat ik misschien niet volwassen ben geworden,
dat 31 zoveel is als 13,
dat ik nog altijd zo'n grijs appartementskind ben
met in mijn vuist een zoet broodje geklemd,
gapend naar de gemene hond van de buren
op het veld achter het huis,
mijn vuist zo vast dat het bijna bloedt,
als een soort val
geklemd
in de uier van een
trappelende koe.

HOMETOWN

L'vov is everywhere

writes the translated Adam Zagajewski,
and my dreams prove it:
anywhere I go,
my hometown hides within me,
like a stowaway in a ferry cabin,
like a fare-dodger at the back of a bus,
without a passport, without a ticket,
without a clear goal –
a ticking bomb in the most secret
corner of the heart,
and when it blows, you smell smoke:
burning piles of leaves on Friendship street,
November's dripping snow,
an injured, young crow with the eyes of a madman,
a football bouncing
on a basketball hoop,
fresh buns for three kopeks –
it would be hard to put it in chronological order,
everything tied in knots,
only contexts
giving some sense of direction...
my father served in Mongolia,
a tank man
who would blow up a balloon for me on Victory Day,
when he got sloshed, he'd begin to howl –
I'll cut you, bastard!
sometimes I think that maybe he killed me,
that I didn't manage to grow up,
that 31 means 13,
that I remained a child of grey tenements:
sugary bread squeezed in my fist,
staring at my neighbor's angry dog
on the grass behind the building,
squeezing my fist until blood,
like some mousetrap
that has caught a kicking cow
by the udder.

VAIKYSTĖS MIESTAS

Lvovas yra visur

liudija išverstas Adamas Zagajevskis,
o mano sapnai tik patvirtina:
kad ir kur keliaučiau,
vaikystės miestas tūno giliai manyje,
lyg slaptas keleivis kelto kajutėje,
lyg zuikis galinėje autobuso sėdynėje,
be paso, be bilieto,
be jokio aiškesnio tikslo –
tiksinti bomba slapčiausioj
širdies kertelėj,
kai sprogsta, pakvimpa dūmais:
tai degančios lapų krūvos Draugystės gatvėj,
tai lapkričio drimbantis sniegas,
tai sužeistas varnos jauniklis pamišėlio akimis,
tai futbolo kamuolys, bumpsintis
ant krepšinio lanko,
tai šviežios bulkutės už 3 kapeikas –
sunku jau bebūtų atsekt chronologiškai,
viskas labai susipynę,
šiek tiek orientuotis leidžia
nebent kontekstai...
tėvas tarnavo Mongolijoje,
buvo tankistas,
Pergalės dieną pripūsdavo man balioną,
kai prisilakdavo, imdavo staugti –
ubju, skatina!
kartais galvoju, kad gal ir užmužė,
kad gal ir nespėjau užaugti,
kad 31 tereiškia 13,
kad taip ir likau pilkų daugiabučių vaikas,
kumšty suspaudęs duoną su cukrumi,
stebintis piktą kaimynų šunį,
pievoj, už namo,
tvirtai, ligi kraujo,
tartum kokiais pelėkautais,
įsikibusį
spurdančiai karvei
į tešmenį.

GEWICHTHEFFEN

De helft van mijn buurtvrienden ging naar de fitness, daarom besloot ik op een dag koste wat kost hun voorbeeld te volgen.

De fitnesszaal was vol spiegels en het eerste gewicht dat ik moest leren dragen was mijn eigen spiegelbeeld daarin.

Na een maand fitnessen was mijn aanblik nog helemaal niet veranderd.

Toen dus bleek dat het allemaal vergeefs was – en waarom mijzelf zo folteren, als het niets opbrengt – stierf mijn grootvader.

Hij werd opgebaard in het plaatselijke centrale rouwcentrum, precies boven de buurtfitness.

Ik liep de trappen op naar boven; ik liep de trappen af naar beneden; ik bekeek mezelf in de spiegel en Arnold Schwarzenegger keek vanuit de spiegel naar mij –

er was geen last meer die ik niet kon tillen.

En er zal er geen meer zijn.

LIFTING

Half my friends from the yard were going to the gym,
so I decided one day, enough was enough:
I would go too.

The gym sported so many mirrors
that the first weight I had to bear
was my own reflection in the glass.

I did that neighborhood gym for a month,
but my image didn't change.

When it looked like all this was in vain –
why burden myself if there is no gain? –
my grandfather died.

The wake was in the central funeral home –
just above our gym.

I went up the stairs; I went
down the stairs; I saw myself in the mirror –
Arnold Schwarzenegger looked back
at me –

and there was nothing I couldn't lift.

And there will be nothing.

PAKELTI

Pusė kiemo draugų lankė *kačialką*,
todėl ir aš vieną dieną nusprendžiau žūtbūt
pasekti jų pavyzdžiu.

Toje *kačialkoje* buvo daug veidrodžių –
ir pirmasis sunkumas, kurį teko pakelti –
mano paties atspindys juose.

Kačialinaus mėnesį, bet vaizdas
nė kiek nesikeitė.

Kai jau atrodė, kad bergždžias šis reikalas,
kad kam taip save kankinti, jei nieko iš to nebus –
mirė senelis.

Jį pašarvojo centrinėje miesto šarvojimo salėje –
tiesiai virš mūsų *kačialkos*.

Užlipau laiptais aukštin; nulipau
laiptais žemyn; pažvelgiau į save veidrody –
ir Arnoldas Schwarzeneggeris pažvelgė iš to veidrodžio
į mane –

ir nieko nebuvo, ko negalėčiau pakelti.

Ir nieko nebus.

EEN ANDER LEVEN

Op school hield ik niet van langeafstandslopen,
dus schoot ik altijd als een pijl vooruit, liep zo snel
ik maar kon en begon na een rondje te hijgen,

nerveus omkijkend om te zien
hoeveel voorsprong ik had, of niemand mij zou inhalen; de eerste zijn
betekende voor mij iedereen alles bewijzen.

Maar op een keer was ik in de tiende of elfde positie
en viel voor dood op het natte gras van het stadion en lag daar
tot iedereen mijn voorbijstak, zelfs de meisjes.

Daarna volgde er nog een meisje, dat
niemand iets moest bewijzen,
we lagen met ons tweeën op dat gras
en verder niets,

dat meisje is gebleven, nu alle
afstanden lang zijn

en ik ze met woorden probeer te overwinnen, want alles
wat mij is overkomen, is in woorden veranderd, woorden
die uit mij moesten komen,

maar nu heb ik andere woorden nodig,

om weer te gaan leven,
nu heb ik een
ander leven nodig.

ANOTHER LIFE

In my school days, I hated long-distance running –
shooting suddenly in front, I'd fly as fast
as my legs could carry, panting after a lap –

I would nervously look over my shoulder:
how far ahead? are they gaining on me? to be
first meant to prove everything to everybody.

But one time, running tenth or eleventh,
I fell like a corpse into the damp stadium grass
and lay there until they passed me, even the girls,

except for one, who didn't need
to prove anything –
we lay there together in the grass,
and that was all --

-- that girl remains -- now,
when all the distances are long,

and I try to overcome them with words
because everything that happened to me
has turned into words,
words, that have to come out –

but I need different words now –

to begin to live again –
now
I need another life.

KITO GYVENIMO

Ilgų distancijų mokykloj nemėgau labiausiai –
šaudavau staigiai į priekį, lėkdavau, kiek kojos
neša, po rato imdavau dusti,

nervingai dairytis per petį, žiūrėti –
kiek atitrūkau, ar niekas manęs neatsiveja; būti
pirmam man reiškė viską visiems įrodyti.

Bet sykį, būdamas dešimtoj ar vienuoliktoj,
kritau kaip negyvas į drėgną stadiono žolę ir išgulėjau,
kol aplenkė mane visi, netgi mergaitės.

Paskui atsirado mergaitė, kuriai
nereikėjo nieko įrodinėti –
gulėjome dviese toje žolėje,
ir tiek –

-- tos mergaitės teliko -- dabar,
kai ilgos visos distancijos,

bandau jas žodžiais įveikti, nes viskas,
kas man nutiko, seniausiai pavirto žodžiais, žodžiai
privalo išeit iš manęs –

dabar man reikia žodžių kitų –

kad vėl gyventi pradėčiau–
dabar man reikia
kito gyvenimo.

BED

Jammerend bij de minste bewegingen
over haar oude en harde bed dat
al dertien jaar lang kraakte

stierf mijn oma toch daarin –

het was middag, er priemde
een maartzonnetje: in de andere kamer
spijbelden we onze chemieklas
en rookten we een *Red White*
voor een litas negenzeventig
en kaartten we
voor geld.

Door een kier van de deur
hield ik in het oog hoe
de buik van mijn oma
bewoog,

als een *Boeing*
vol dronken reizigers
op en neer,
op en neer,

totdat alle brandstof op was.

We droegen haar naar buiten
in een witte spreij en –
een, twee, drie-ie! –
legden haar in de vrachtwagen: een minuut lang

stonden we te trappelen
en toen keerden we terug
om verder te kaarten voor geld.

BED

Complaining of the slightest movement –
old, hard –
falling apart for thirteen years –
my grandmother died in it –

it was noon, under the glare
of the March sun; in the other room,
blowing off chemistry class,
we smoked Red Whites
for a litas seventy-nine
and played cards
for credit.

Through a small gap in the door,
out of the corner of my eye,
I watched the movement
of my grandmother's stomach:

like a Boeing
full of drunken travelers,
it rose and fell,
rose and fell,

until she burned up all her fuel.

We carried her out,
wrapped in a white quilt, and –
one, two, threeee! –
we tossed her into the van; for a minute

we shuffled our feet,
then returned to continue the game
in debt.

LOVA

Dejuojanti nuo menkiausio judesio –
sena ir kieta –
jau 13 metų gedinti lova –

joje užsibaigė mano močiutė –

buvo vidudienis, spigino kovo
saulė; kitam kambary,
numuiline chemijos pamoką,
mes rūkėm *Red White*‘ą
už litą septymdevykis
ir lošėm
į skolą kortomis.

Akies krašteliu,
pro durų nedidelį tarpą,
stebėjau, kaip juda močiutės
pilvas:

it *Boeing*‘as,
pilnas girtų keleivių,
jis kilo ir leidosi,
kilo ir leidos,

kol sudegė visas kuras.

Mes išnešėm ją,
suvyniotą į baltą antklodę, ir –
vienas, du, tryys! –
įmetėm į furgoną; minutę

pamindžikavę,
sugrįžome tęst lošimo,
į skolą.

VANDŽIOGALA *

Een kerkhof, eenvoudige Poolse graven,
waar – tussen alle anderen –
de grootouders van Czesław Miłosz voor eeuwig rusten;

in de middagzon dampt een tuintje,
een speeltuintje met meisjes, jongens; ik,

in het zog van mijn vrouw op weg naar mijn schoonouders,
wandel erlangs over een smal paadje, een vreemde, die wordt doorgelaten

door de levenden en doden van het dorp,
van elkaar gescheiden door enkele tientallen
niet meer geleefde jaren, door verwilderde hagen,

alleen verbonden door een hekje.

* Dorp bij Kaunas

VANDŽIOGALA*

Graves, a modest Polish graveyard,
where – with everyone else – rest in peace,
Milosz's grandparents were laid;

a garden purring in noonday sun,
a small children's garden: girls, boys; I –

hauled by my wife to the in-laws, slowly
walking the narrow path, a stranger, opened

and shut by the living and dead, locals
distanced from each other by decades
of unlived life, shrubbery,

a fence, their only connection.

* A village near Kaunas

VANDŽIOGALA*

Kapinės, kuklios lenkų kapinaitės,
kuriose – su visais kitais – amžino atilsio
atgulė Č. Milošo seneliai;

vidudienio saulėje besimurkdantis darželis,
nedidelis vaikų darželis: mergaitės, berniukai; aš –

žmonos atbogintas uošvijon, lėtai vaikštinėjantis
siauru takeliu, svetimas, varstomas

miestelio gyvųjų bei mirusiųjų,
vienas nuo kito atsiribojusių keliomis dešimtimis
nebegyventų metų, krūmokšniais,

vienintele juos jungiančia tvora.

* Miestelis Kauno rajone

IN GDANSK, BIJ DE RIVIER

Opgejaagd door de gure oktoberwind, gekweld door een kater,
zuchtte ik de helft van mijn leven weg, wiste ik alle berichten van vrienden
van mijn telefoon, en stelde na het doorscrollen van twintig foto's
verrast vast
hoe snel mijn dochters groot waren geworden.

Met een wapperend symbool van sneeuw en bloedkleur achteraan
puften plaatselijke watertrams over de rivier
en als een soort woedende wespen zoemden de kleine kotters,
terwijl een driemaster uit de tijd van Columbus
naar zijn niet meer bestaande vloot zocht.

Soms monsterde ik een schare slapende eenden,
de vertragende wolken boven mijn hoofd of de onvermoeibare
toeristen, die ik herkende aan hun taal
en zwarte fototoestellen:
Duitsers, Duitsers, Russen ...

Toen aan de overkant
een jong koppeltje begon te zoenen,
was het twee uur achtenvijftig
en mijn bus vertrok pas om zeven uur.

Dus stak ik maar een sigaret op en bedacht
hoe ik terug in Litouwen iedereen zou vertellen
hoe fantastisch mooi Gdańsk is –

platgebombardeerd, maar met duivelse krachten
heropgebouwd,
verhalen die ik kende
uit mijn kindertijd.

Echt, vrienden, zal ik rondbazuinen,
Gdańsk is een stip op de wereldkaart
waar je absoluut eens moet gaan doorzakken
en dan het hotel worden uitgezet
en uren wachten op die klotebus
naar huis.

Ik zat aan de rivier
op een laag stenen hek
meer en meer versteend,
het enige standbeeld van de stad
waarnaast niemand een selfie nam
als aandenken,

ze liepen gewoon snel voorbij.

IN GDAŃSK, BY THE RIVER

Driven by the harsh October wind, worn out by hangover,
I sighed away half my life, erased all my friends' messages
from my phone. I flipped through a few dozen photos
and was genuinely amazed
at how quickly my daughters had grown up.

Trailing fluttering symbols of snow and blood,
local water trolleys bounded over the river,
and small cutters buzzed like mad hornets,
while a three-masted ghost from the time of Columbus
searched for its now absent fleet.

My eyes wandered over a raft of snoozing ducks,
the idle clouds above my head, or tireless tourists
whom I recognized by their black cameras
and tongues:
Germans, Germans, Russians...

When the couple on the other shore
began to kiss
it was two fifty-eight in the afternoon
and my bus only left at seven.

So I lit a cigarette and considered
how I would tell everyone back in Lithuania
about the amazing beauty of Gdansk –

bombed out, rebuilt again
from the devil's own dropped stones
that I had heard all about
in the fables of my childhood.

– listen guys, I'll trill,
– Gdansk is a serious spot on the globe,
it's worth getting totally wasted
and then thrown out of your hotel
to spend a few hours waiting
for the damn bus home --

-- I was sitting by the river
on a low stone railing,
turning bit by bit into a sculpture:
the only exhibit in the whole city
beside which no one would take pictures

to recall –

passing slowly, and that's that.

GDANSKE, PRIE UPĖS

Vystomas šiurkštaus spalio vėjo, kamuojamas pagirių,
išdūsavau pusę savo gyvenimo, ištryniau visas draugų žinutes
telefone, o pervertęs dvi dešimtis nuotraukų
nuoširdžiai nustebau,
kaip greitai užaugo dukros.

Su plevėsuojančia sniego ir kraujo spalvos simbolika galuose
upe vis pūškavo vietiniai vandens troleibusai,
it kokios įniršusios širšės zvimbė mažyčiai kateriai,
savo jau nesančios flotilės
ieškojo tristiebis Kolumbo laikų vaiduoklis.

Kartais nužvelgdavau miegančių ančių pulką,
aptingusius debesis virš galvos ar šiaip nepavargstančius
turstus, kuriuos atpažindavau iš kalbos
ir juodų fotoaparatus:
vokiečiai, vokiečiai, rusai...

Kai kitame krante
pradėjo bučiuotis jauna porėlė,
buvo dvi penkiasdešimt aštuonios,
o autobusas tikrai septintą.

Tada prisidegiau cigaretę ir pagalvoju,
kad grįžęs į Lietuvą visiems būtinai papasakosiu,
koks žiauriai gražus yra Gdanskas –

subombarduotas, vėl atstatytas
iš velnio neštų ir pamestų akmenų,
apie kuriuos daug žinau
iš vaikystės pasakų.

– Taigi, bičiuliai, – suoksiu, –
Gdanskas tai taškas pasaulio žemėlapy,
kuriame verta prisiliuobti,
o paskui būti iškraustytam iš viešbučio
ir kelias valandas laukti suknisto autobuso
namo – –

-- sēdējau prie upēs,
ant neaukštos akmeninēs tvorelēs,
vis labiau virsdamas skulptūra –
vieninteliu nejdamiu eksponatu šīame mieste –
šalia kurios niekas nesifotografuoja

atminčiai,

lētai praeina, ir viskas.

STENEN TIJDPERK

stenen zijn als mensen, zei hij vaak,
elk met hun verborgen leven,
zoals ook de aarde hard van herinneringen ...
ik herinner mij

hoe muren glad en sterk werden,
al het geld waard, dat hij er deels
meteen doorjoeg ...

mijn vader was een indrukwekkende bouwer,
veel indrukwekkender dan zij waarmee ik
word vergeleken door onkundige critici,

zwaarder dan zijn stenen,
misschien zelfs zwaarder dan heel zijn kar
vol stenen die hij bij Biržas had verzameld ...

twee hield hij er altijd in zijn broekzakken,
zwart en hard geworden, vuistgroot,
je deed maar beter een schietgebedje als hij die nam ...

ook nu hij niet meer onder ons is, is mijn vader
nog altijd mijn hoeksteen in deze harde stenen wereld,
zoveel heeft hij gebouwd in zijn leven,

zoveel heeft hij afgebroken.

STONE AGE

stones are just like people
he liked to say, each has a secret life –
hard like the ground of remembrance...
I remember

how walls would turn out strong and smooth –
worthy of all the prizes which we
would mostly squander...

my father was a mighty maker,
far mightier than those compared to me
by ignorant critics –

heavier than his stones,
maybe heavier than his trailer, filled
with stones that he gathered near Biržai...

he always carried two in the pockets of his pants –
the size of fists, blackened and callous,
you could say your prayers if he pulled them out...

my father, who is not, is still my cornerstone
in this harsh stone world –
having built so much in his life,

having demolished so much.

AKMENS AMŽIUS

akmenys lygiai kaip žmonės – mėgo sakyti –
kiekvienas su savo slaptu gyvenimu,
kieta tartum žemė atmintimi...
pamenu,

tvirtos ir dailios gaudavos tvoros –
vertos visų tų premijų, kurias dalimis
prašvilpdavo...

mano tėvas buvo galingas tvėrėjas,
daug galingesnis už tuos, su kuriais mane
lygina neišmanėliai kritikai –

sunkus nei jo akmenys,
gal net sunkesnis už visą priekabą, pririnktą
per akmenkasį kur nors ties Biržais...

du visada nešiodavos kelnų kišenėse –
pajuodusius ir sudiržusius, kumščio didumo,
neduok tu švenčiausias, jei išsitraukdavo...

mano jau nesantis tėvas vis dar yra kertinis
šiurkščiam akmenų pasaulyje –
šitiek sutvėręs per savo gyvenimą,

šitiek per jį sugriovęs.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Aivaras Veiknys
- © translations into Dutch: Jo Govaerts
- © translations into English: Rimas Uzgiris

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille
Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2017/3962/12
ISBN 978-90-5655-217-6

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Aivaras Veiknys (1983) hoort tot de rijzende sterren van de Litouwse poëziescene. Hij debuteerde in 2007 met de bundel *R aktai* (Sleutels). Zeven jaar later volgt *Paukštuko liudijimai* (Bekentenissen van een vogeltje) waarvoor hij in zijn land de prestigieuze de Jonge Jotvingisprijs ontving tijdens het internationale Druskininkai Poetic Fall festival. Veiknys werkte als journalist voor de Litouwse krant *Respublika* en maakte ondermeer in Afghanistan een reportage. Het engagement en de scherpe blik op de samenleving zijn kenmerkend voor zijn poëzie en die van zijn Litouwse tijdgenoten. Ze staan recht in de wereld van vandaag en ontmoeten graag hun lezers op de vele leesbijeenkomsten.

Veiknys verwijst in zijn poëzie ook vaak naar vroeger. Zowel in algemene bewoordingen over het verglijden van de tijd als in concrete beelden over de eigen kindertijd in de Sovjetperiode. Soms subtiel, soms pijnlijk hard. De dood in al haar gedaanten is nooit veraf. Aivaras werd tweemaal bekroond in het Litouws poëziefestival Poetry Spring, in 2008 en 2010, als jonge opkomende dichter. Verder organiseerde hij zelf ook een literair festival in Vilnius Literatūrinės Vilniaus slinktys en was hij de samensteller van drie bloemlezingen van dit festival (2011-2013).

Aivaras Veiknys (1983) is one of the rising stars on the Lithuanian poetry scene. He debuted with the collection *R aktai* (Keys) in 2007. Seven years later *Paukštuko liudijimai* (Confessions of a small bird) appeared, for which he received The Young Jotvingian Prize at the Druskininkai Poetic Fall festival. Veiknys also worked as a journalist for the Lithuanian newspaper *Respublika* and reported, among other issues, on Afghanistan. His commitment to and keen observation of society are characteristic of his poetry and of his Lithuanian contemporaries. They are a group of poets standing upright in the world today, who enjoy meeting their readers at the many Lithuanian public readings.

Veiknys often refers to the past in his poetry, both in general terms of the passing of time and in concrete images about his own childhood during Soviet times. Sometimes the language is subtle, sometimes painfully hard. Death, in all its forms, is never far away. He has won the main prize at the Lithuanian poetry festival Poetry Spring twice: in 2008 and 2010. He also organized a literary festival in Vilnius, Literatūrinės Vilniaus slinktys (The Literary Slide of Vilnius), and he acted as the editor-in-chief of three anthologies published by this festival (2011-2013).

Aivaras Veiknys (1983, Litouwen) is een van de dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en dedeelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het derde projectjaar zal Versopolis 137 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Aivaras Veiknys (1983, Lithuania) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the third year of the project, Versopolis will promote 137 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.